

במדבר פרק יט (תורגם אוטומטית)

Hebrew

תורגם אוטומטית

סיכום השיעור

סיכום: במדבר פרק יט — פרה אדומה

הקשר והמיקום בספר במדבר

פרק זה הוא המצווה האחרונה בסדרה שקבעה את ההיררכיה של כהנים, לויים ושאר ישראל — תפקידיהם, רמות הגישה שלהם למשכן, והמתנות הקשורות (מתנות כהונה). אולם פרק יט אינו משתלב בצורה חלקה בנושא זה. הוא אינו עוסק בהיררכיה או ברמות גישה כשלעצמן.

הקשר של הרמב"ן: המילה "הכהן" מופיעה שוב ושוב (המדרש מונה תשע פעמים), ומדגישה שהכהן אחראי על תהליך הטהרה הזה. זה מקשר את הפרק לנושא הרחב יותר: הכהן אחראי על *משמרת המשכן* — שמירה על מי רשאי ומי אינו רשאי להיכנס. אבל תפקיד הכהן אינו רק הדרה. כפי שנקבע במושג *עבודת מתנה*, הכהן גם לוקח אחריות להביא אנשים *פנימה* — דרך ברכות, וכאן, דרך יצירת *מי חטאת* (מי הטהרה) המאפשרים למי שנטמא במגע עם מת להיטהר שוב.

הערה מבנית רחבה יותר: פרשה זו היא למעשה נספח לפרקי הטומאה והטהרה של ספר ויקרא. בתזריע-מצורע מפורטים תהליכי הטהרה של *הצורע* ו*הזב*. *הטמא לנפש* (מי שנטמא דרך מת) מוזכר במספר מקומות — משולח מחוץ למחנה בפרשת נשא/בהעלותך, אסור לכהנים באמור, אסור לנזיר בנשא — אבל תהליך הטהרה בפועל אינו ניתן עד כאן. לא ברור מדוע זה נדחה, שכן אפילו התהליך המורכב של המצורע מופיע בויקרא.

סיבות נושאות אפשריות למיקום כאן:

1. טקס הפרה אדומה מתבצע *מחוץ למחנה*, ומתחבר לנושא המרכזי של ספר במדבר של התרחבות החוצה — הרחבת הקדושה לקצוות ומעבר למחנה.
2. אחרי האתגרים למבנה המחנה (שלה, קרח), זה מייצג עבודה עם מה שנמצא *מחוץ* למחנה, אפילו טיהור הצורה הקיצונית ביותר של טומאה — מגע עם מוות.
3. מוות מייצג להיות לחלוטין מחוץ לקהילה; הפרה אדומה מגיעה עד הסוף כדי לטפל בכך.

טבע הקרבן (פסוקים א-ד)

לפרשה שני חלקים עיקריים: (1) *מעשה פרה* — יצירת חומר הטהרה, ו- (2) *הלכות טהרת טומאת מת* — דיני טהרת טומאת מת.

הפרה אדומה כסוג של חטאת: היא אינה קרבן רגיל. היא מתפקדת באופן דומה ל*חטאות הנשרפות*. בדרך כלל, קרבנות משמשים ל*כפרה* או ל*שמחה* (הגיגה, כמו בזבח). אבל קרבנות מסוימים גם מטהרים — כמו *קרבנות המילואים* או קרבנות הנזיר או היולדת (*מחוסרי כפרה*). הפרה אדומה הולכת רחוק יותר: הקרבן עצמו — האפר שלו — הופך לסוכן המטהר, ה"חומר הניקוי".

פסוק ב — "זאת חקת התורה": המילה *חוקה* פירושה משהו כמו "הסדר הטקסי הקבוע" — נוהל קבוע. *תורה* פירושה "הוראה" (כמו בתורת כהנים). זוהי נוסחת כותרת המופיעה במספר פרשיות.

דרישות הפרה האדומה:

- *אדומה* — אדומה, כנראה מסמלת דם.
- *תמימה* — שלמה/ללא מום; חז"ל מפרשים זאת כאדומה לחלוטין, אבל הפשט הוא פשוט *אין בה מום*, התקן לכל קרבן.

- *אשר לא עלה עליה עול* — מעולם לא נשאה עול; היא לא חייבת להיות בהמת עבודה אלא לגמרי טרייה, מוקדשת לחלוטין למטרה זו (דומה לעגלה ערופה).

פסוק ג — ניתנת לאלעזר הכהן: הציבור מביא אותה ונותן אותה לאלעזר במיוחד — לא לאהרן. זה עשוי לשקף תקופה שבה אהרן היה מבוגר יותר, כשהכהונה כבר עברה לאלעזר.

נוהל הפרה אדומה

שחיטה והזיית דם (פסוקים ג-ד)

הפרה נלקחת מחוץ למחנה ונשחטת. הביטוי *ושחט אתה לפניו* מרמז שמישהו אחר עשוי לבצע את השחיטה בפועל בעוד הכהן מפקח או נושא באחריות הטקסית. הכהן אז לוקח את הדם ומזה אותו שבע פעמים לעבר *פני אהל מועד* — לכיוון אהל מועד, אבל לא ממש על הפרוכת. זה מבדיל אותה משאר *חטאות הנשרפות*, שדמן מזה בתוך המשכן או אפילו מובא לקודש הקודשים. כאן ההזיה היא כלפי חוץ, רק מכוונת לעבר אהל מועד מבחוץ.

שבע ההזיות מטהרות באופן סמלי את המקדש מטומאת מת. מכיוון שקדושת המשכן משתרעת על כל המחנה, כל מי שהוא טמא מת בתוך המחנה למעשה נוגע ומטמא את המקדש. דם הפרה אדומה אפוא מטהר את המקדש עצמו.

שריפה ושלושת המרכיבים (פסוקים ה-ו)

אחרי הזיית הדם, כל הפרה נשרפת — עור, בשר, דם, קרביים, הכל בבת אחת — בדיוק כמו כל *פרות הנשרפות*. לתוך האש הכהן משליך שלושה מרכיבים: *עץ ארז*, *אזוב* (סוג של עשב), ו*שני תולעת* (צמר אדום, אותו חומר ששימש במשכן). אותם מרכיבים מופיעים בטהרת המצורע ומהדהדים את מה שנעשה במצרים עם קרבן הפסח — כל ההקשרים של טהרה. זה משלים את *מעשה פרה*, מעשה יצירת חומר הטיהור.

טומאת המעורבים — לא באמת פרדוקס (פסוקים ז-י)

הכהן נעשה טמא מביצוע תהליך זה. זה נקרא באופן מפורסם "הפרדוקס" של הפרה אדומה — מה שמטהר אחרים מטמא את המטפל בו. אבל זה לא באמת פרדוקסלי: זה כמו חומר ניקוי שמנקה משהו אבל הוא עצמו נעשה מלוכלך בתהליך. האדם המטפל בפרה למעשה נוגע ב"לכלוך", אז באופן טבעי הוא נעשה מזוהם. הוא חייב לכבס את בגדיו וגופו ונשאר טמא עד הערב — מעמד של *טבול יום*. אותו דבר חל על כל מי שסייע בתהליך, כפי ש*ושחט אתה לפניו* מרמז על עוזרים מעבר לכהן.

האדם השלישי: איסוף האפר (פסוק ט)

אחרי שהשריפה הושלמה, **שלב שלישי** כולל אדם טהור שאוסף את האפר ומפקיד אותו במקום טהור מחוץ למחנה. אפר זה נשמר תחת שמירה (*משמרת*) ונקרא *מי נדה* (מי הזיה) או *מי חטאת* — מי הטיהור. אדם שלישי זה גם נעשה טמא עם אותה הלכה כמו המשתתפים הקודמים.

דיני טהרה מטומאת מת

הכלל הבסיסי: שבעת ימים והזיה ביום השלישי (פסוקים יא-יג)

מי שנוגע במת הוא טמא למינימום של שבעה ימים — אבל בניגוד לצורות מסוימות של טומאה, הטהרה **אינה אוטומטית**. האדם חייב להיות מוזה במי נדה ביום השלישי, ואז ביום השביעי הוא נעשה טהור. חז"ל מבינים שהזיה נדרשת גם ביום השלישי וגם ביום השביעי, תלוי איך קוראים את הפסוק: או *ביום השלישי וביום השביעי* (הזיה בשני הימים) או *ביום השלישי... וביום השביעי יטהר* (הזיה בשלישי, טהרה בשביעי).

מייצרים טומאת שבעה ימים עם אותה דרישת טהרה.

נוהל ההזיה בפירוט (פסוקים יז-יט)

הוראות מפורטות יותר מופיעות להזיה בפועל: *מים חיים* טריים (מים מעין) מונחים בכלי. **אזוב חדש** — לא זה שנשרף עם הפרה — נטבל במים ומשמש להזיה על כל מה שצריך טהרה: האוהל, חפצים בתוכו, אנשים בתוכו, או כל מי שנגע בעצם, מת, או קבר. זה דומה מאוד להזיית האזוב במצרים.

האדם הרביעי: המזה (פסוקים יט-כא)

המזה הוא תפקיד רביעי נפרד בתהליך: כהן, שורף, אוסף (אוסף האפר), ומזה. המזה חייב להיות טהור, וגם הוא נעשה טמא מביצוע ההזיה.

שרשרת טומאה וסיכום סופי (פסוק כב)

הפרק מסתיים בסיכום של טומאה מועברת: מי שנוגע במת הוא טמא; האדם הבא שאותו אדם טמא נוגע בו גם נעשה טמא — אבל מגע משני זה מייצר טומאה רק עד הערב (*עד הערב*), לא את טומאת שבעת הימים המלאה. העונש על כשלון בטהרה וכניסה למקדש חוזר: טימוא המשכן וטומאה מתמשכת.

כל המסגרת מוגדרת *חקת עולם* — תקנה קבועה, מתמשכת, לא אירוע חד-פעמי.

העיקרון המרכזי: בלי ההזיה ביום השלישי, טהרה ביום השביעי לא מתרחשת. זה מנוגד לנדה (שאוילי אוטומטית אחרי שבעה ימים) או לטבול יום (שנעשה טהור בערב אחרי טבילה). כאן, טהרה אקטיבית נדרשת.

עונש: מי שנעשה טמא מת ונכשל בטהרה עצמו מטמא את המשכן ומקבל כרת.

שני חלקים של הפרק: חוקה ותורה (פסוק יז — *זאת התורה*)

הפרק מתחלק לשני חלקים המשקפים את הכותרת הפותחת *חקת התורה*: חלק **החוקה** (הנוהל הטקסי המסורתי) וחלק **התורה** (ההוראות המעשיות על מי נעשה טמא וכיצד). הביטוי *זאת התורה* מציג את החלק השני, ההוראתי.

מקורות טומאה מורחבים (פסוקים יז-טז)

מעבר לנגיעה במת, הטומאה משתרעת ל:

- **אהל המת:** כל מי שנוכח באותו אוהל עם מת נעשה טמא, וכך גם כל הכלים בפנים — אבל רק **כלים פתוחים**. כלי עם כיסוי אטום (*צמיד פתיל*) מוגן; הטומאה לא חודרת אליו.

- **בשדה:** רלוונטי במיוחד בזמן מלחמה (יושם מאוחר יותר במלחמת מדין). נגיעה ב*הלל חרב*, אדם שמת באופן טבעי, עצמות אדם, או קבר — כולם

תמלול מלא

במדבר פרק יט: הפרה האדומה וטהרה מטומאת מת

הקדמה: הקשר והזמן

היום אנחנו קורים במדבר פרק יט, ומעניין שזה מוקלט בערב שבת פרה שבו אנחנו קורים את הפרק הזה בדיוק. אבל עכשיו אנחנו קורים אותו בהקשר של ספר במדבר אז צריך לדבר רגע על ההקשר.

מיקום פרק יט בתוך ספר במדבר

סדרת המצוות הקודמות

כפי שדיברנו, בספר במדבר הזה יש קבוצות של מצוות, נכון? בדיוק באנו מקבוצת מצוות שהסברנו אותה מאוד יפה אתמול, איך היא באמת מחוברת לתשובה לשאלה, לביסוס ההיררכיה של הכהנים והלוויים וכל השאר בצורה שאנחנו יכולים להבין על ידי נתינת הסיפור הזה והסבר איך זה באמת הכל בתגובה לאתגרים מסוימים, לשאלות מסוימות.

אבל עכשיו, זו המצווה האחרונה בסדרה הזו. יש עוד מצווה אחת שנראה שהיא לא מתחברת לזה, למרות שיש דרך אחת שבה היא מחוברת כפי שהרמב"ן מציין כאן, אבל נראה שהיא לא מחוברת לזה. זה לא על מתנות כהונה, זה לא מבסס את ההיררכיה, את רמות הגישה למשכן ודברים כאלה - זה לא מה שזה עושה.

החיבור של הרמב"ן: תפקיד הכהן

דבר אחד שבו זה אולי מחובר - אני לא יודע אם זה לגמרי פשוט, אבל מה שהרמב"ן אומר - זה מחובר בדרך אחת, והיא שהכהן מוזכר כאן הרבה. וגם אני חושב שהמדרש ספר את זה, הוא אומר תשע פעמים **הכהן**, אז נראה שיש נקודה שבה הכהן אחראי על זה, וזה אולי מעניין, אולי זה חשוב, אולי זה חלק מכל העניין.

אם נחבר את זה להקשר הזה, נאמר משהו כמו: המשכן, המקדש מוגן מאנשים טמאים או אנשים לא מטהורים, אנשים לא קדושים שניגשים אליו. אחת הדרכים העיקריות שבהן הוא מוגן מזה היא - נכון, באופן כללי, אפילו כשהוא טהור, ישראל או מישהו שלא מורשה, לא כהן לא יכול ללכת, אבל אפילו כהן או אפילו בדרכים שבהן ישראל יכול ללכת, כשהוא טמא, כשהוא טמא לנפש, במיוחד, הוא לא יכול ללכת כפי שלמדנו בפרשת בהעלותך, וכפי שזה עתה למדנו, האחראי על זה הוא באמת הכהן. הכהן הוא זה

שאחראי על משמרת המשכן, נכון? הם צריכים לשמור שאף אחד שלא שייך לא יוכל להיכנס למשכן, וזו עבודת הכהן.

וכאן אנחנו נותנים לכהן גם את הצד השני של העבודה. אז זה אולי הדבר היפה, כמו שאמרנו: הכהן הוא לא רק זה שאחראי על המבנה ההיררכי הקשה, הוא גם אחראי לוודא ש - לקחת את האחראיות על מי יבוא ולקחת אחראיות על האנשים שלא יבואו ולתת להם ברכות. אז אולי במובן הזה, הכהן הוא זה שיוצר את הטהרה הזו, את המחטאת הזו, שתטהר את מי שטמא לנפש, את מי שנטמא, נעשה לא טהור על ידי נגיעה במת. זה הכהן האחראי.

סוג חדש של טהרה

וזה מעניין, כי יש דרכים שונות להיטהר. למדנו בפרשת תזריע, יש **כיבוס בגדים**, או הליכה למקווה, שהם רחיצה במים, כפי שהתורה קוראת לזה, ואלה דברים שזו לא אחראיות הכהן. זה פשוט, אתה יודע, מי שרוצה להיטהר, הוא צריך ללכת למקווה, הוא צריך להיטהר בכל דרך שהוא מטוהר.

כאן יש סוג חדש של טהרה, שהכהן - זו עבודת הכהן לעשות את זה. כמובן, זה לא לגמרי היחיד שכזה, כי זה מתחבר באמת לסדרה של טהרות שעובדות דרך קרבנות, דרך סוג של קרבן.

המבנה: שני חלקים

אז אני חושב שזה הפשט של כל הסיפור הזה, אז אנחנו רואים שיש בו שני חלקים באמת. החלק הראשון הוא ההקרבה, סוג של קרבן - זה לא לגמרי קרבן, זה עובד יותר כמו חטאת, חטאת הנשרפת. בכל מקרה, סוג של שחיטה, סוג של קרבן, שאז, מה שנשאר מהקרבן הזה, האפר מהקרבן הזה, הופך לטהרה. אבל זה בטוח נכון עדיין שהשחיטה היא קרבן, וכל התהליך של יצירת **אפר פרה** הזה, זה סוג של חטאת, בואו נקרא לחטאת כאן, זה סוג של חטאת, שדומה לחטאת, כל החטאות הנשרפות, שבהן אנחנו מזים את דמם במזבח וכן הלאה.

אבל לכולם יש לוגיקה דומה שבה יש קרבן שגורם גם לטהרה. בדרך כלל קרבנות הם לא לטהרה, הם למשהו שנקרא כפרה, או לשמחה, כמו זבח, דברים כאלה. אבל יש קרבנות מסוימים, כמו קרבנות מילואים, שגם הם - נעשו בספר הזה, שוב בפרשת, ובכן לא, בעיקר בפרשת ספר ויקרא - אבל קרבנות המילואים, שגם, תפקידם, או חלק מתפקידם הוא לטהר. אז בדרך דומה, זה קרבן שתפקידו לטהר.

ואשר לא עלה עליה עול, גם יש לנו משהו דומה בעגלה ערופה. אז פרה שלא היה עליה עול. אז אם היה עליה עול, זה כאילו היא חיית עבודה. אנחנו לא רוצים חיית עבודה, אנחנו רוצים משהו שהוא פרה טרייה, אז היא לגמרי מוקרבת לזה, היא לגמרי מוקדשת לזה.

פסוק ג: נתינה לאלעזר הכהן

והם יקחו אותה - אז שוב זה גם מבנה שיש לנו הרבה פעמים כאן בה' כמו יצחק, בדברים אחרים, האנשים, זו סוג של האחריות שלהם להביא את זה, והם נותנים את זה לאלעזר הכהן. אז שוב אלעזר הכהן, זה גם מעניין. דיברנו אתמול, בפרק הקודם, אהרן הכהן. הפרק הזה, הסיפור הזה נראה שניתן בזמן שאהרן הכהן כבר מבוגר יותר, או פחות מסוגל לעשות הכל, אז זה אלעזר. כמובן, אולי אלעזר תמיד עזר לו, אבל יש היבט כלשהו של מסירת הכהונה לאלעזר כבר כאן אני חושב.

ומה אלעזר יעשה? הוא יוציא את הפרה הזו אל מחוץ למחנה, והוא, **ושחט אתה לפניו** - הוא ישחט אותה לפניו, כנראה משהו אחר ישחט אותה לפניו, או הוא ישחט אותה לפני המחנה, או משהו כזה.

פסוק ד: הזיית הדם

ואז מה שהוא יעשה, לקחת את הדם, כפי שאמרתי, זה מאוד דומה לכל החטאות הנשרפות, שאנחנו לוקחים את דמם ומזים אותו על הפרוכת, או לכיוון הפרוכת. כאן הוא לא עושה את זה ממש על הפרוכת, זה כבר מתחיל, בניגוד לחטאות הנשרפות הרגילות, שמזים את הדם בפנים - אפילו להיפך, חלק מהן מובאות אפילו לתוך קודש הקודשים. זו, הוא מזה את הדם לכיוון, לכיוון **פני אהל מועד**, לכיוון צד אהל מועד, אבל לא שם, רק כמו בכיוון הזה.

אז שבע פעמים, שבע פעמים זה הכמות של כל סוגי ההזיות האלה. במובן מסוים מה שזה אומר זה שבאופן סמלי זה מטהר את המקדש מטומאת המת, מאחר והמקדש גם היה נעשה טמא לפחות אם משהו עם טומאה היה הולך לשם, או באופן כללי, מאחר שהקדושה של המשכן מתפשטת לכל המחנה, אז כל מי שהוא טמא מת, איכשהו זה נוגע במקדש ומטמא אותו. אז גם המקדש מקבל טהרה על ידי הדם הזה, על ידי שבע הפעמים של הזיית הדם של הפרה אדומה, אז זריקת הדם.

השריפה ושלושת המרכיבים

ואז הוא שורף אותה, כמו כל הפרות הנשרפות, הוא שורף את כל הדבר, את כולה - את עורה, את בשרה, את דמה, את כולה, את פנימיותה, את מעיה, הוא שורף את כל זה, הכל בבת אחת. ואז הוא עושה משהו שמזכיר לנו את מה שעשינו במצרים, בקרבן פסח, מזכיר לנו את מה שאנחנו עושים למצרים, אז שוב, אלה נראים להיות דברים שקשורים לטהרה.

הוא לוקח את שלושת המרכיבים האלה: עץ ארז, עץ של עץ ארז; אזוב, סוג של עשב או סוג מסוים של עשב; ושני תולעת - שני תולעת יש לנו גם במשכן, אדומים, סוג של צמר אדום - והוא זורק אותם ביחד, אז הוא שורף את זה יחד עם המרכיבים האלה. וזה בעצם התהליך של היצירה. זה מעשה הפרה, ואז הכהן מלעשות את זה נעשה טמא.

"פרדוקס" של הפרה - לא באמת פרדוקס

וכמובן זה נאמר באופן מפורסם להיות פרדוקס של פרה, אבל זה לא באמת פרדוקס, כי כמו, אם אתה לוקח חומר ניקוי ואתה שוטף משהו, ואז הדבר שאתה שטפת איתו נעשה מלוכלך. זה פשוט איך החיים עובדים. זה דבר מאוד נורמלי. זה דבר מאוד נורמלי. אז, באותה דרך, האדם שנוגע בזה, כמו, נוגע בעפר, אז הוא נעשה מלוכלך, אז לכן, הוא מכבס את בגדיו, הוא רוחץ את עצמו, ואז הוא יכול לחזור למחנה, ועד הערב הוא יהיה טמא, אז זה מה שאנחנו קוראים טבול יום, אז במילים אחרות, הוא מטוהר, אבל הוא עדיין צריך לחכות עד סוף היום, כי במובן מסוים, כמו, היום נעשה טמא בשבילו.

אז זה הכהן, ועכשיו אנחנו רואים שהכהן עצמו לא עשה את כל זה, כפי שאמרנו, הוא פיקח על זה, או הוא זה שאחראי מבחינה טקסית על זה, אבל הוא לא היחיד, אולי היו אנשים אחרים שעוזרים, אותו דבר בשבילם, הם צריכים לעשות את אותם הדברים.

כמובן גם לנזיר יש קרבן כזה, או לילולת, שנקראים מחוסרי כפרה. כמה טומאות צריכות גם קרבן כדי לטהר אותן, פשוט להביא קרבן. אבל כאן זה לא רק להביא קרבן, זה שהקרבן עצמו הופך איכשהו ל - אנחנו קוראים לזה חומר הניקוי, הדבר שמטהר אותך. אז זו הפרשה הזו.

למה המצווה הזו מופיעה כאן ולא בויקרא

וזה דרך אחת לחבר את זה למקום שממנו אנחנו באים. רמב"ן אומר את זה, הוא אומר שזה שייך כאן כי זה הכל, להגיד לנו שזה הכל כהן שעושה את זה. אבל במובן רחב יותר זה באמת רק נספח לפרשיות של טומאה וטהרה, שהן באמת בספר ויקרא.

אפילו ההלכות של הטומאה הזו - זה דבר מעניין - בתזריע ומצורע היה לנו, כמו שהזכרתי, המצורע, זה וטמא לנפש הם קבוצה שמוזכרת בפרשת נשא כשאנחנו משלחים אותם מהמחנה. ועכשיו, סליחה, בבהעלותך כשאנחנו משלחים אותם מהמחנה יש לנו את שלוש הקבוצות האלה. אז מצורע, זה, אלה דברים שדרך הטהרה שלהם מוזכרת במפורש בפרשת תזריע ובפרשת מצורע. אבל טמא לנפש, מה שאנחנו קוראים טמא לנפש, לא מוזכר. מוזכר שזה טמא, הזכרנו גם שכהן בפרשת אמור דיברנו שכהן לא מורשה לגעת בזה לעולם, הזכרנו את זה לגבי נזיר באותה דרך בפרשת נשא, שנזיר לא מיטמא לנפש, אבל לא הזכרנו איך לטהר את זה. וזה המקום היחיד שבו הטהרה של זה מוזכרת.

אז זה סוג של מקום לא נכון, אולי כי זה תהליך ארוך ומסובך, למרות שהמצורע הוא גם תהליך מסובך. זה שם, לא ברור למה זה כאן.

סיבות נושאיות למיקום במדבר

אז אולי הסיבה שנתתי היא סיבה, או יכולה להיות קשורה גם לרעיון של ההתרחבות שדיברנו עליה, שזו ההתרחבות. ובמובן מסוים טמא לנפש הוא כמו הכי רחוק, נכון? זכור, להיות מת לגמרי זה להיות לא חלק מהקהילה, אלא אם אתה מת בצורה שבה אתה נשאר חלק מהקהילה. אבל בכל מקרה, במובן מסוים, והפרה אדומה הזו היא גם משהו שנעשה **מחוץ למחנה** - השחיטה, השריפה, כל זה נעשה מחוץ למחנה.

אז זה אולי קשור בדרך אחרת, וזה קשור לנושא הכללי של ספר במדבר, שהוא התרחבות, להתרחב עד לקצה המחנה. אנחנו יכולים לראות גם במובן מסוים, כמו סיפור קרח, או הסיפורים של האתגרים למחנה, נכון, האתגר - שלח, קרח - אלה כולם אתגרים למחנה, למבנה של המחנה. ולכן בסוג של להיות מטפל, סוג של עבודה עם מה שבחוצי, ועכשיו זה הולך לגמרי החוצה, מחוץ למחנה, ויכול אפילו לטהר את זה. אז זו דרך אחרת להגיד את זה.

קריאת הפסוקים: מעשה הפרה

אז בכל מקרה, בואו נקרא. אז כפי שאמרנו, יש שני חלקים. החלק הראשון הוא היצירה, מעשה הפרה, ואז החלק השני הוא הלכות טומאת מת, או הלכות טהרת טומאת מת.

פסוק א-ב: הפתיחה והדרישות

אז ראשית יש לנו את ה' מדבר אל משה ואהרן, וזה, זה כותרות, זה החוק - אני חושב שחוקה לא אומרת, החוק אומר משהו כמו הטקס, הסדר שהוא תמיד סדר קבוע, זה נקרא החוקה, או הסדר, הסדר של ה - ותורה היא הוראה, כמו תורת כהנים, עם הרבה חלקים עם הכותרת תורה. אז זה אני חושב **חוקת התורה**. כתבתי על זה בהרחבה, להסביר חוקת התורה. חוקת תורה אומרת עוד פעם אחת גם בספר במדבר, וזה מה שה' ציווה.

דבר אל בני ישראל, הם יעשו את זה, הם יתנו לך, הם צריכים להביא לך **פרה אדומה**, פרה אדומה. אז זה ה - כמובן שזה - הפרשה נקראת על שם האדומיות, פרה אדומה. זה מאוד חשוב שהיא תהיה אדומה, כנראה כדי לסמל דם או משהו כזה.

היא צריכה להיות שלמה, **תמימה**, נכון? עכשיו תמימה, זה כל קרבן הוא כזה, וזה מסביר **תמימה אשר אין בה מום**. יש לחכמים הבנה שתמימה היא משהו שקשור לאדמוניות - שהיא תהיה אדומה לגמרי. אבל אני חושב שפשוטו כמשמעו זה פשוט אותו דבר כמו **אין בה מום**.

האדם השלישי: איסוף האפר

אז עכשיו, יש שלב נוסף, עכשיו, אחרי שכל התהליך הזה נעשה, אחרי שהפרה נשחטה, היא נשרפה, והאנשים שדואגים לזה יסיימו את זה, יסיימו את חלקם בעבודה, עכשיו יש לנו אדם שלישי - זה אולי היה אותו אדם, אבל יש שלב שלישי - אחרי שהכל נשרף, אדם טהור בא ואוסף את אפר הפרה, והוא שם את זה במקום טהור מחוץ למחנה, ועכשיו זה הופך למשמרת, אנחנו קוראים לזה מי נידה, מי נידה, מים שאנחנו מזים, חטאת, מי נידה או מי חטאת, שני שמות של הדבר הזה, אלה מים שיטהרו דברים אחרים.

עכשיו האדם הזה, האדם השלישי, גם אותו דבר, הוא נעשה טמא, יש לו את אותה הלכה כמו שני האנשים הקודמים. עכשיו זה יהפוך לחוק לעולם, לבני ישראל, לכל הגרים, כל מי שגר בתוכם, יהיה אותו חוק, זה יהיה.

הלכות הטהרה: שבעת ימים והזיה נדרשת

אז עכשיו יש לנו את הסיפור של איך עשינו את המרכיב הזה, את הדבר הזה, מי נידה, מי חטאת, ועכשיו אנחנו הולכים ללמוד מה עושים איתו, נכון? אז מה שאנחנו הולכים ללמוד זה, אם משהו נוגע במת, הוא יהיה טמא שבעה ימים, ומה שזה אומר זה למעשה מינימום של שבעה ימים, כי הוא לא פשוט הופך להיות טהור אוטומטית אחרי שבעה ימים, בניגוד אולי לכמה דברים אחרים שאולי קורים ככה, אבל לא, הוא צריך, חטאתו, הוא צריך להיות מנוקה עם מי נידה הזה ביום השלישי, ולכן ביום השביעי הוא יהיה מטהור, זו הדרך המילולית לקרוא את זה.

החכמים מבינים שצריך להזות גם ביום השביעי, אבל זה תלוי איך קוראים את הפסוק הזה, או **ביום השלישי וביום השביעי**, או **ביום השביעי וביום השביעי יטהר**. בכל מקרה, אם לא תזה ביום השלישי, אז לא תהיה טהור ביום השביעי. אני חושב שזה באמת אומר מה שאמרתי עכשיו - יש כמה דברים, אולי נידה, שוב, אפשר לדון, אחרי שבעה ימים הם אוטומטית הופכים להיות טהורים, לא, זה לא, או כמו משהו לפני, הערב הוא הופך להיות טהור, כמובן, אם הוא רחץ את עצמו במהלך היום, אז יש גם משהו שהוא צריך לעשות. באותה צורה כאן, אם אתה עושה את מי נידה, אז ביום השביעי אתה הופך להיות טהור, אחרת לא.

העונש על אי-טיהור

ויש לנו שם עונש, אם אתה עושה את זה, אתה נוגע במת, ולא טיהרת את עצמך, אז אתה מטמא את המשכן, ואתה מקבל כרת, כי לא טיהרת את עצמך במי נידה, ואתה עדיין טמא, אז זה הדין של איך הטיהור של טומאת מת עובד.

שני החלקים: חוקה ותורה

עדיין לא למדנו את הדינים של מה זה, מי נעשה טמא, איך זה נעשה טמא, או מה עוד נעשה טמא, וזה החלק השני, אז זה הדין, אולי נוכל להבין שעד עכשיו זה חוקת, כמו שאמר **חוקת עולם**, ועכשיו זה חלק התורה, אז יש שני חלקים, חוקת או תורה, יש את חלק החוקה, וחלק התורה, והתורה זה רק ההוראות של מי נעשה טמא ואיך, ולכן נצטרך את הטיהור הזה.

מקורות מורחבים של טומאה**טומאה באוהל**

אז לפני למדנו רק על משהו שנוגע, עכשיו אנחנו הולכים ללמוד שלא רק משהו שנוגע, אלא גם משהו שנמצא באותו אוהל, באותו אוהל כמו המת, אז הוא נעשה טמא, כל מי ש, כל אדם שנמצא באוהל, או כל דבר, כל כלים, כל דבר בתוכו. עכשיו ספציפית אילו כלים, רק פתוחים, רק כלי פתוח שאין עליו כיסוי סגור, צמיד פתיל עליו, זה נעשה טומאה, אבל אם זה סגור, אז כאילו הטומאה לא נכנסת לתוכו.

טומאה בשדה

עכשיו זה לא רק דרך להיטמא באוהל, זו דרך אחת אם משהו מת באוהל, אבל לפעמים אנשים מתים בחוץ, במיוחד במלחמה, הם מתים בשדה, נראה מאוחר יותר בסיפור של מלחמת מדין, אבל זה היישום של ההלכה הזאת. אז אם אתה נוגע במת בשדה, בין אם זה היה חלל חרב, משהו שנהרג בחרב במלחמה, או פשוט משהו מת, או דרך שלישית שבה משהו עשוי למצוא מת בשדה, אם הוא לא מוצא מת, הוא מוצא עצמות של מת, או קבר של מת גם, הקברים האלה בדרך כלל בשדה. אז גם, יהיה לך אותו דין, תהיה טמא שבעה ימים, והם יעשו את אותו דבר בדיוק, הם יקחו את אפר ה, כאן זה נקרא העפר, כמו החול, אבל זה אותו דבר, זה אומר האפר.

הליך ההזיה המפורט

ועכשיו יש לנו עוד כמה הוראות של איך זה נעשה, מעניין, לפני זה רק אמרנו יזכור, ועכשיו זה נותן לך יותר פרטים של איך עושים את זה. שמים מים חיים, מים חיים, מים ממקור חי, ממעיין, לתוך כלי, ולוקחים אזוב, שוב, לא אותו אזוב שנשרף בו, אזוב חדש, וטובלים אותו במים, ועם זה מזים אותו על מי שצריך להיות מוזה.

שוב זה לגמרי מזכיר לנו את מה שעשינו במצרים, שם הזינו עם אזוב, וזה נותן לך מים, וזה מוסיף, הפסוק אומר לך, אנחנו מזים את זה על כל הדברים האלה שדיברנו עליהם, האוהל, או הדברים שהיו באוהל, או האנשים שהיו באוהל, או משהו שנגע בעצם, או במת, או הרג מת, או פשוט מת, או קבר.

האדם הרביעי: המזה

וזה צריך להיעשות על ידי אדם טהור, אז זה האדם הרביעי, נכון, היה לנו את הכהן, היה לנו את השורף, היה לנו את האוסף, ועכשיו יש לנו את המזה, האדם שמזה את המים, הוא גם צריך להיות טהור, והוא גם יהפוך להיות טמא, נכון, אותו דבר, האדם שמזה גם נעשה טמא, זה מה שכתוב כאן לפחות.

סיכום סופי: שרשרת הטומאה והעונש

ושוב יש לנו את החזרה הזאת על העונש אם לא, אז במילים אחרות זה כולל את כל הפרטים האלה, אם אתה טמא בכל אחת מהדרכים האלה, ולא טיהרת את עצמך, אותו דבר, אתה הולך למקדש, אתה עדיין טומאה, וכל זה שוב, סדר רצוף, זה לא משהו שהיה רק פעם אחת.

וכאן יש לנו את ארבעת האנשים האלה, סיכום של ארבעת האנשים האלה שנעשים טמאים: זה שמזה את המים, זה שנוגע בו, אז זה דבר נוסף, משהו שנוגע בו, או כל מי שאדם טמא נוגע בו גם נעשה טומאה, אז אם אתה נוגע במת אז אתה עצמך נעשה טומאה, האדם הבא שאתה נוגע בו נעשה טומאה, אבל האדם שנוגע בזה לא טומאה לנצח, רק עד הערב.

וזה הפשט של הפרשה הזאת, וככה אנחנו מסיימים את הפרשה הזאת.